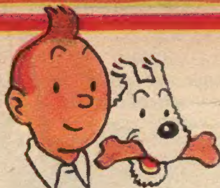

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ACHTSTE JAARGANG — 30

PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

DE EVEREST OVERWONNEN!

EEN WARE GESCHIEDENIS
DOOR ALBERT WEINBERG

Sedert twee en dertig jaar trachten stoutmoedige mannen de top van de Everest, het hoogste punt ter wereld, te bereiken.
Het is in 1921 dat Britse alpinisten de beklimming van de 8.888 meter hoge berg beginnen. De leider van de expeditie sterft echter onderweg en de Britten keren onverrichterzake terug...

Het volgend jaar wordt een nieuwe Britse expeditie op touw gezet. Mallory, een van de beste alpinisten uit die tijd, bereikt een hoogte van 8.225 meter. Verder komt hij echter niet. Tijdens de terugtocht sleurt een lawine, zeven dragers in de bodemloze afgrond...

In 1924 zijn het de Engelsen Norton en Sommervell die besloten hebben de Everest te overwinnen...

Zonder zuurstofapparaat (1) bereiken de stoutmoedige kerels een hoogte van 8.570 meter...

(1) Indien men een man, zonder overgang, naar de top van de Everest moest voeren, zou hij sterven binnen de 30 seconden.

Mallory, die ook deel uitmaakt van deze expeditie, vertrekt op zijn beurt, vergezeld van Irvine...

De twee mannen verdwijnen in de witte poedersneeuw, die de top van de onoverwinnelijke berg omhult...

De uren verlopen traag. Het wordt nacht. Het ongeduldig wachten maakt plaats voor een hevige onrust...

Mallory en Irving keerden nooit terug !...
Bereikten zo het « Dak van de Wereld » alvorens in de afgrond te verdwijnen ? Niemand weet het...

Tien jaar later waagt de Engelse commandant Wilson met twee Sjerpas de beklimming van de Everest. Maar...

Commandant Wilson keerde nooit terug. Net als Mallory en Irvine verdween hij in de eindeloze sneeuw- en ijsvlakten...

En toch staan er in 1937 alweer alpinisten op de Everest. Plotseling...

Jaren gaan voorbij. De onoverwinnelijke reus ziet nog vele mannen, van alle nationaliteiten, als mieren tegen zijn flank omhoog klimmen. Ze verliezen telkens de strijd... Ze komen om van de koude en de vermoeidheid tijdens de woeste, ijskoude sneeuwstormen of verdwijnen spoorloos in de diepte...

In 1951 vangt de Brit Shipton de beklimming langs het Zuiden aan, alhoewel al zijn voorgangers het langs de noordelijke kant hadden beproefd. Plotseling stopte kapitein Shipton en keek aandachtig toe...

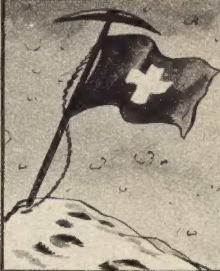

1) Zie « Kuifje » nr 15 van dit jaar.

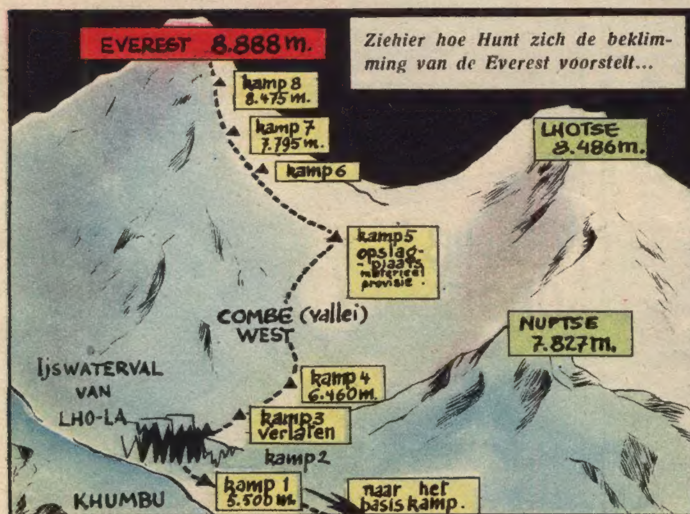

(1) Een dager krijgt de titel « Tijger », wanneer hij tot op een hoogte van 7.300 m. geraakte.

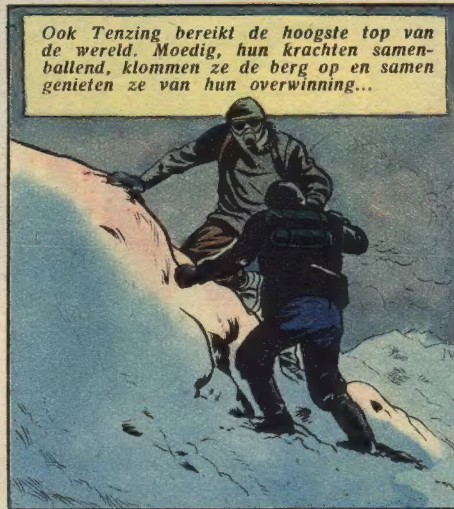

Het nieuws gaat heel de wereld door en van alle kanten ontvangen Hillary en Tenzing gelukwensen en eerbewijzen.

Zij weten echter, dat ze slechts op de top geraakten, dank zij de grote inspanning welke door alle leden van de expeditie geleverd werd.

Ook de nederigste van de driehonderd vijf en twintig dragers had zijn aandeel in de strijd tegen de berg en heeft aandeel in de lof die heel de expeditie toekomt.

EINDE

Ook jij neemt deel aan onze

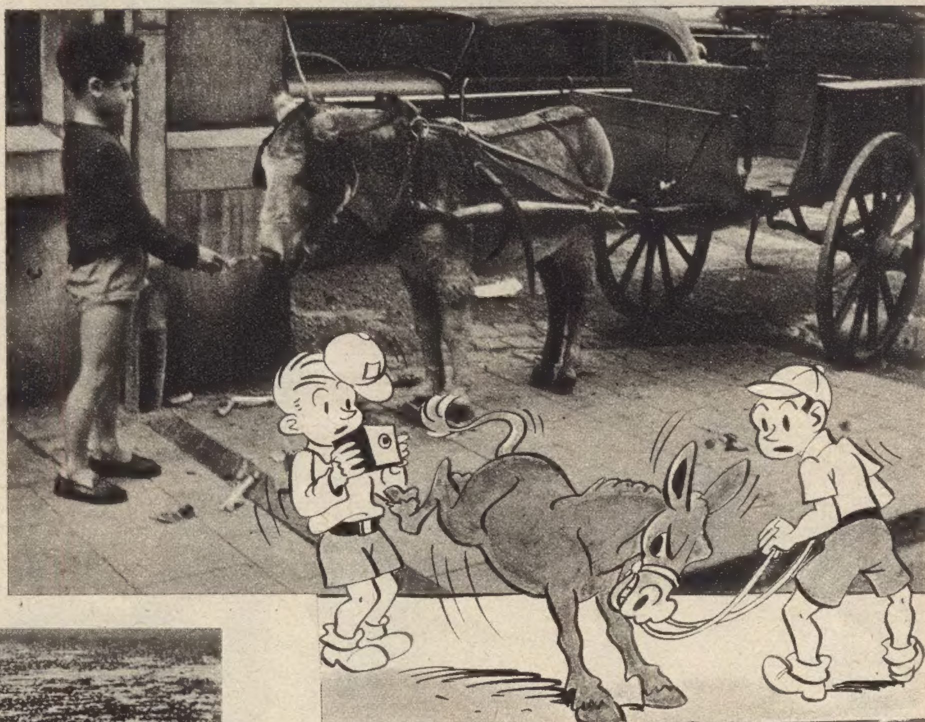
GROTE FOTO PRIJSVRAAG

BESTE vriend, je hebt nog ruim een maand vacantie en op dit ogenblik ben je misschien aan zee, op de buiten of in de bergen. Je bent vrij, je kunt de hele dag inrichten zoals je dat verkiest en volgens je eigen fantasie.

Waarom zou je van deze vrijheid en van deze mooie vacantie niet profiteren om er met je fototoestel op uit te trekken en kiekjes te maken! Waarop wacht je nog? Op een aanmoediging?

Wel, hier komt ze je in de schoot gevallen! Een fotoprijsvraag waarbij mooie beloningen zullen toegekend worden, aan al wie er in slaagt een mooie en originele foto te maken.

Breng me geen al te saaie, traditionele vacantiekiekjes, doch een levendig beeld van mensen en dieren, die je op je weg ontmoet hebt. Er moet leven, er moet beweging in je foto zitten!

Grauwtje geeft meer om een wortel dan om z'n foto!

Breng me een humoristische, een komieke, een grappige opname en geen standbeelden of geen landschap dat al te zeer op een gekochte prentkaart gelijkt.

Ga op jacht naar originele beelden, naar levendige scènes. Je mag me zelfs meer dan één foto sturen, doch schrijf op de rug van deze foto telkens duidelijk, je naam en je volledig adres en de verklaring van de opname : b.v. een stadszicht van Oostende.

Ik verwacht je kiekjes zonder fout vóór **WOENSDAG 26 AUGUSTUS** a.s. De beste zullen in « Kuifje » gepubliceerd worden. Er zijn een honderdtal prijzen, waaronder mooie fototoestellen, voorzien.

Aan het werk nu en veel geluk!

KUIFJE

Klik! Maar heeft onze reporter niet vergeten een film in z'n fototoestel te steken?

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

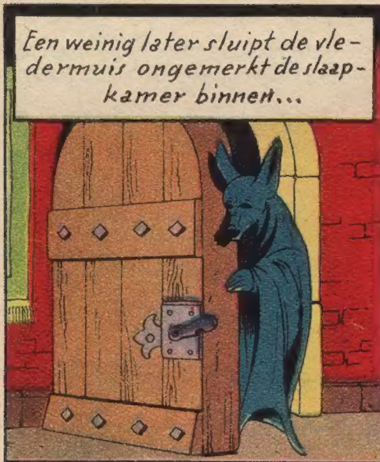

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Philip van Witthem en onze vrienden hebben zich teruggetrokken in de meestertoren van het kasteel van Beersel. Terwijl ze slapen komt de vledermuis...

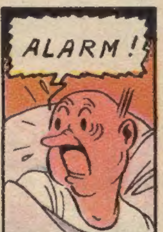

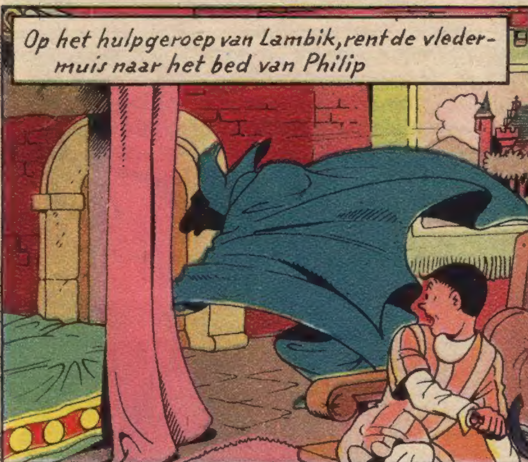

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

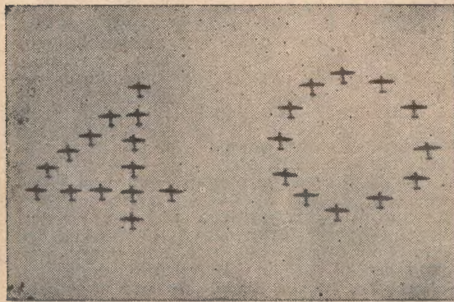
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

SOESTERBERG BIJ UTRECHT ZAG

DE GROOTSTE VLIEGSHOW VAN EUROPA

EEN REPORTAGE VAN
WIM DANNAU

Na de optocht van de Piper's verschenen 24 opleidingsvliegtuigen van de Nederlandse Luchtmacht die ter gelegenheid van de verjaardag het getal 40 vormden.

NEDERLAND vierde op Zaterdag 18 Juli de veertigste verjaardag van de stichting van zijn luchtmacht met een reuzevliegmeeting op het vliegveld van Soesterberg bij Utrecht, waar veertig jaar geleden de Hollandse luchtmacht startte.

Bij hun aankomst werden koningin Juliana en haar gemaal prins Bernard, inspecteur-generaal van de Koninklijke Luchtmacht, begroet door veertien Piper s L 18, die de vlaggen van de veertien deelnemende landen voortrokken. Het werd een schitterende parade van de weerbare wereld, waarbij tienduizenden zich konden rekenschap geven van de vaardigheid en de durf vanwege de piloten en de technische vooruitgang.

De luchtvaartliefhebbers kregen te Soesterberg de kans de eerste reactiehelicopter van Europees fabricaat te zien : de S.O. « Djinn ».

DE Britse trainer Percival « Provost » schiet als een pijl de lucht in, tot een duizelingwekkende hoogte, tot hij maar een stippeltje meer is in de blauwe zomerhemel. Men kan ternauwernood nog het geronk der motoren horen... nu is de motor gans stil gevallen... het vliegtuig schijnt zijn evenwicht verloren te hebben... het dwarrelt als een blad naar beneden... lager en lager... op het vliegveld heerst een indrukwekkende stilte, alle ogen zijn angstig op het neerdwarrelende vliegtuig gevestigd... het nadert de bodem... nog tweehonderd, nog honderd meter... de motor slaat aan en 't vliegtuig scheert rakelings langs de grond en maakt enkele tientallen meter verder een onberispelijke landing. Een zucht van verlichting... een donderend applaus breekt los.

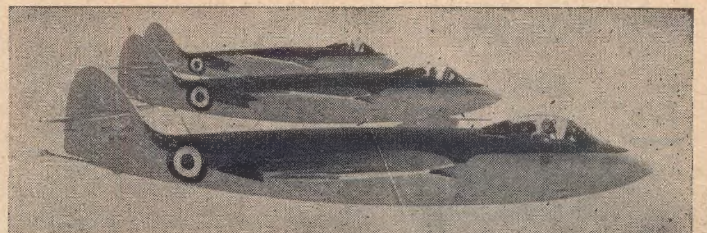
« Sondermann, de testpiloot van de Fokkerfabrieken zal nu de nieuwe S. II voorvliegen», zo kondigde de speaker aan, en de bekende Nederlandse proefvlieger steeg met dit opleidingstoestel lucht in.

Wanneer Sonderman, de testpiloot bij de Fokkerfabrieken, opstijgt, hebben de Nederlanders onmiddellijk hun nationaal product herkent en begroeten het luidruchtig. Sonderman is een meester in het hanteren van zijn toestel, hij scheert over het vliegveld, zodat zijn rechtervleugel nog amper één meter van de bodem verwijderd is. Ook van zijn landing wil hij iets bijzonders maken ; om te bewijzen dat de Fokker op een kleine afstand kan landen zal hij het in de breedte van de startbaan doen, daar waar ze maar twaalf meter breed is !

En nadat we nog gelegenheid hadden de sierlijke Percival « Pembroke » te bewonderen, komen eindelijk de straalvliegtuigen aan de beurt ; het Franse opleidingsvliegtuig Morane-Saulnier, « Fleuret » gedoopt, opent de reeks. Het is een zeer beweegbaar toestel, dat spijts zijn kleine straalturbines toch 750 km. per uur haalt.

Als intermezzo krijgen we dan de wedersamenstelling van de plechtige inzegening van het eerste vliegtuig van de Nederlandse luchtmacht in 1913 de Caudron G. 3 en van de Fokker « Spin ». Heren en dames, in de klederdracht van die tijd, komen in postkoetsen en voorhistorische auto's aangereden en be-

(Zie vervolg blz.11.)

De Engelse Hawkerfabrieken die o.m. de Hunter gebouwd hebben die we voor een paar weken in « Kuifje » toonden, demonstreerden te Soesterberg hun « Sea Hawks » die ook veel opzien baarden.

ONZE PRONOSTIEK

DE Ronde van Frankrijk werd dus vorige Zondag afgesloten en de naam van Bobet de grote overwinnaar en die van al de andere helden zijn op ieders lippen. In pers en radio heb je natuurlijk al de ritten met spanning gevolgd en onze sportkroniek met vele wetenswaardigheden over de Tour, heb je zeker geen enkele week overgeslagen.

De uitslag van onze Pronostiek-Prijsvraag is dus ook gekend. Het is wel onnodig je te zeggen, dat we duizenden formulieren ontvangen hebben met de namen van de eventuele overwinnaar... Ja, dat was natuurlijk niet makkelijk ! De opgave van Koblet maakte meteen een einde aan de hoge verwachtingen van vele deelnemers. Ongelukken zijn nooit uitgesloten in de Ronde en het is niet alléén een kwestie van sterkte, maar ook een kwestie van geluk. Nu, dat weet je maar al te goed, vermits je de Ronde van het begin tot einde volgde.

Sedert Maandag schiften en klasseren we dus de duizenden formulieren om er de 286 beste antwoorden uit te halen.

Zodra we hiermee klaar zijn, publiceren we de namen van de overwinnaars van onze Pronostiek-Prijsvraag. Nog een beetje geduld, vrienden ! Je weet intussen zelf reeds of je kans hebt bij de gelukkigen te zijn of niet.

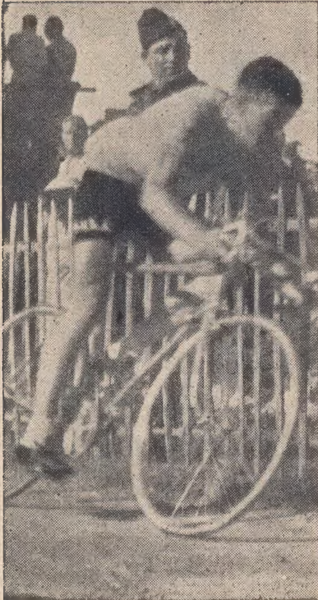
Na de overwinnaars van de Ronde, verwachten we dus de lijst met de overwinnaars van Onze Pronostiek !

Kuifje

KUIFJE in de Sportwereld

LOUISON BOBET, de Franse toprenner, die na talloze zegepralen in de grote westeuropese klassiekers te hebben behaald, Zondag in het Prinsenpark te Parijs zijn levensdroom zag in vervulling gaan : een zege in de Ronde van Frankrijk.

FLETSE VERRICHTING van de BELGEN in de "TOUR„

WIELERKUNSTENAAR BOBET

overwon eerst zijn ergste vijand : zijn zenuwen !

De meest vooraanstaande wielerdeskundigen hebben sinds vier jaren geschreven en herhaald dat Louison Bobet de Ronde van Frankrijk nooit zou winnen.

« Hij is te teer en te licht breekbaar om een dergelijke reuzekoers zonder zware inzinking te doorspartelen ! » zeiden zij.

Zij leken gelijk te zullen krijgen, de wielerdeskundigen. In 1947 had Bobet opgegeven. Hij was toen echter nog maar 22 jaren en men was bereid hem alle krediet te schenken. Hij maakte inmiddels naam en faam in binnen- en buitenland en wierp zich in korte tijd op tot Frankrijks renner nr 1. Doch in 1949 faalde hij opnieuw, minder door gebrek aan lichamelijke kwaliteiten als wel verraden door zijn zenuwen. Want Louison Bobet is een hyper-nerveus man !

Er zullen er nu zijn, die beweren : « Bobet had het niet lastig meer. Coppi was er niet bij. Kubler evenmin ! En Koblet en Robic hadden opgegeven ».

Inderdaad ! Maar wie zegt u dat, indien die vier er waren bij geweest, ook zij niet in Bobet dit jaar hun meester hadden moeten erkennen ! Want de prestaties, die Bobet leverde op de Alpentoppen, in de zwaarste rit Gap—Briançon, die hij met 6 min. voorsprong won; en zijn verrichting in de tijdrit, waarin hij de 70 km. in 1 min. 45 sec. minder aflegde dan de Hollandse lokomotief Wim Van Est, getuigden van de zuiverste wielerkunde.

Er is echter ongetwijfeld ook dit : Bobet heeft, bevrijd van de drukkende aanwezigheid van de andere groten Koblet en Robic, plotseling zijn gemoedsrust terug gekregen. Hij is van dan af beginnen fietsen als een kampioen. Hij bleef zijn zenuwen toen gemakkelijk baas

Met Louison Bobet heeft ongetwijfeld de grootste wielerkunstenaar uit de Ronde gezegevierd. En de meest talentrijke man uit het hele gezelschap.

Tegenstanders van zijn gehalte had hij op 't eind niet langer. Want de Italiaan Astrua, waar men wonderen van verwachtte, leek niet de « classe » van de groten te bezitten en leek zo ongeveer leeggefietst; de Zwitser Fritz Schaer had slechts een paar mannen waar hij staat kon op maken; Bartali was tot op de draad versleten; de Nederlanders Wagtmans en Van Est zijn geen voldoende klimmers en Close is ook te begrensd, om tegen de begaafde Bobet in het harnas te kunnen gaan.

De Nederlanders, die zich met roem en geld overlaadden, wonnen de ploegenrangschikking. Onze Noorderburen die van de eerste rit tot de laatste onverpoosd in de aanval hadden gestaan, hebben dit succes dubbel en dik verdiend. Zij waren de grote veropenbaring; zij waren ook de mannen, die het geld verdienden.

Verondersteld wordt dat de Nederlanders die de premie van de strijdlustigste renner wonnen, vijf ritten en de ploegenrangschikking, ieder met het kokette sommetje van 230.000 Belgische frank naar Holland zullen terugreizen. In Frankrijk worden de Nederlanders trouwens de « club der millionnairs » genoemd.

Een andere revelatie werd de Spanjaard Jesus Lerono, een volgeling van de vermaarde Trueba, die met brio de bergprijs won. Verder legde de Zwitser Fritz Schaer beslag op de puntenrangschikking, een classement dat werd opgemaakt met samentelling van de bekomen plaatsen in iedere rit.

Voor de Belgen was de vierde plaats van Alex Close in de eindstand, de enige troostprijs. Onze landgenoten lukten in deze jubileumronde een weinig bemoedigend exploot. Bekende en leidende figuren uit de Ronde zouden nu hebben gezeid dat onze renners meestal te jong waren en dat een renner ten minste 23 jaar moet zijn om aan de Ronde van Frankrijk met kans op succes deel te nemen. Dat is best aan te nemen ! Doch onzes inziens is dat nog altijd geen reden om onze selectieheren te beknibbelen. Er werd naar best vermogen een ploeg gevormd. Die is tegengevallen ! Maar andere ploegen zouden dit evenzeer hebben gedaan. Want ons wil het voorkomen dat de Belgische nederlaag in de Ronde de achteruitgang van de Belgische wegrensport duidelijk aan de kaak heeft gesteld.

De Belgische renners waren ongemeen zwak in de Ronde van Frankrijk ! Zeker... Maar... Wij hebben er geen betere op dit ogenblik !

MARIO.

RONDE-ECHO'S

● **Robic, die een val deed in de 14e rit, toen hij aan de leiding in de algemene rangschikking stond, heeft verklaard nooit meer te zullen fietsen. Hij liep vroeger reeds twee schedelboringen op en beweert dat de angst voor vallen hem voortaan steeds zou beinvloeden.**

● **Gino Bartali werd op 28 Juli 39 jaar. Hij betwistte zijn eerste Ronde van Frankrijk in 1937. Hij won ze in 1938 en in 1948. Dit jaar was... zijn afscheid aan de Ronde, waarin hij meer dan 30.000 km. fietste.**

● **De Ronde 1953 bedroeg 22 ritten, zijnde 4.476 km. Die afstand werd afgelegd tegen een gemiddelde uursnelheid van 34 km. 605. Het hoogste gemiddelde tot hiertoe bereikt was 33 km. 404, door Bartali, in 1948.**

● **Dr. Berthy, de speciale Rondegeneesheer, beweert dat de renners dit jaar de Ronde in een staat van grotere frisheid eindigden, omdat er minder gebruik werd gemaakt van « doping », zogenaamd « opwekkende », maar voor het lichaam zeer schadelijke middelen.**

Volgende Donderdag verschijnt in Kuifje de eerste plaat van het boeiende nieuwe tekenverhaal van onze trouwe medewerker E. P. Jacobs :

HET GELE TEKEN

DE VAL VAN BUCHAILLE. — Hier zien wij de plaats waar de Fransman Guy Buchaille een verkeerde zwenking maakte en in een ravijn stortte.

BRIEVENBUS

JAAK VERPOEST van Gent *zou nadere bijzonderheden willen over het leven van een straalpiloot, want dat is een beroep dat hem aantrekt. Ik kan je reeds vertellen Jaak, dat Kuifje de medewerking verworven heeft van een van onze jongste luchtvaartofficieren die zijn opleiding in de V. S. genoot en thans bijna alle dagen met zijn straalvliegtuig door onze hemel klieft.*

JAN STOCKMANS van Eeklo *is zeer tevreden over Kuifje. In antwoord op zijn verzoek tot correspondentie dat in onze Brievenbus verschenen is, kreeg hij brieven uit Djakarta (Indonesië), Hasselt, Eisden, Antwerpen, Hemiksem, Evere en Rotterdam! Ik wou wel eens graag weten of de andere correspondentieaanvragen ook zo goed beantwoord werden. Je moest me eens wat meer bijzonderheden over jullie correspondentie bezorgen, Jan! (Zonder daarom indiscreet te zijn, nietwaar).*

H. GROSS, Grote Markt 32-34 te Antwerpen, *zou verschillende jeugdboeken willen verkopen aan een schappelijk prijske. Wie een koopje wil doen, kan even aanlopen.*

RONALD DE ROO van Brugge *zond me een mooi kaartje uit Valkenburg. Het is vriendelijk, Ronald, ook onder je vacantie aan Kuifje te denken.*

HENDRIK VERBEURE van Sint-Lambrechts-Woluwe *schreef me dat zijn klas veel genoegen heeft beleefd aan de mooie prijs die hij verworven heeft. Na de vacantie kom ik stellig nog eens naar jullie school!*

Hou je van de Dieren?

DEZE week is het Pierre Exelmans die met zijn opstel « Mijn Sijsje » de prijs verovert heeft : een van onze albums naar keuze. We verwachten zijn kaartje met de titel van het album dat hij verkiest, en dan krijgt hij zijn prijs binnen de drie dagen. Wie kent er nog een goede dierenanecdote? Neem de pen ter hand, en wie weet win jij volgende week het album niet ?

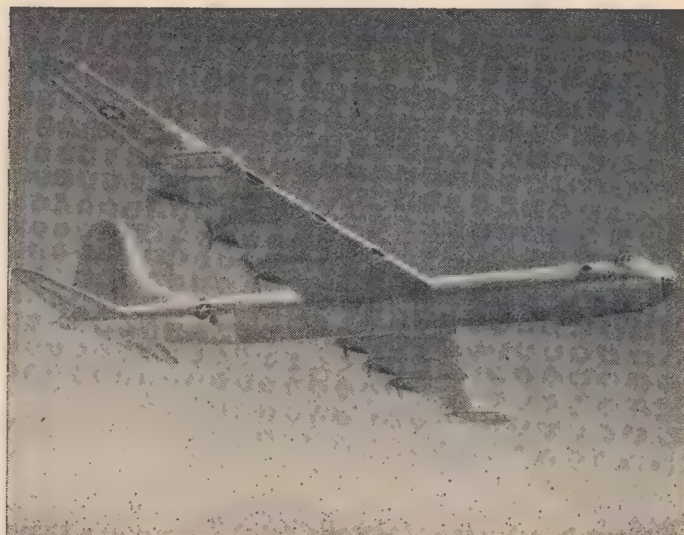
MIJN SIJSJE

IK kan wel niet vertellen van olifanten en andere grote dieren, maar toch heb ik een kleine hartedief gehad. Op een dag, toen alle sluizen van de hemel geopend waren, kwam ik naar huis gelopen en zag een klein beestje wippen. Bij nader toezien bleek het een ongelukkig sijsje te zijn. Ik bukte me en nam het op. Het arme beestje was doornat, en kon in het geheel niet meer vliegen. Ik nam het mee naar huis en hielp het zo goed mogelijk. Toen het weer droog was, was ook de avond gevallen, en ik besloot dan maar het nog te houden tot 's anderendaags. 's Morgens werd ik gewekt door een vrolijk gesnater. Toen ik het sijsje in de hof liet vliegen, bleef het nog eventjes zitten en kwetterde vrolijk, alsof het zeggen wilde : Wel bedankt voor je hulp, hoor, en tot ziens!

PIERRE EXELMANS.

De grootste vliegshow van Europa

(Vervolg van blz. 9).

De grootste bommenwerper ter wereld overvloog eveneens Soesterberg.

keuren nieuwsgierig de beide vliegtuigen, waarna... deze eventjes bewijzen dat ze nog van de grond kunnen, spijts hun gezegende ouderdom. Een Lockheed «Super-Constellation», de nieuwste aanwinst van de K.L.M., vergezelt hen bij hun korte vlucht.

Nadat de Nord « Noratlas », van Frans fabrikaat, aan de toeschouwers werd voorgesteld, zien we in de verte, naast de contrôletoren, een rij zwarte stippeltjes opdagen, zij worden groter, het zijn Belgische Fairchild « Packets » en Nederlandse Douglas « Dakota's ». Enkele seconden later zijn ze boven het vliegveld en daar vallen uit hun ruim honderden grijze paddestoelen, die langzaam naar beneden dwarrelen. 200 Belgische en 40 Nederlandse valschermspringers dalen op Soesterberg neer. Een volkomen geslaagde landing.

Onwillekeurig trekken we het hoofd in, wanneer de tienmotorige bommenwerper Convair B 36 verschijnt. De speaker deelt mede dat de bemanning van deze reuzevesting 15 koppen bedraagt, de verbinding tussen de voorste en achterste cabine met een wagentje op rails gebeurt... en het toestel maar eventjes 300 millioen frank kost.

Voor de eerste maal op het vasteland wordt aan het publiek de gelegenheid gegeven de zesmotorige straalbommenwerper Boeing B 47 « Stratojet » te bewonderen. Niet minder dan 15 van deze reuzen vliegen over het veld, het lijkt wel of een zwaar onweder over ons komt, de lucht is zwart als de nacht en het geluid van hun motoren is als een donder.

Ook de Helicopters zijn van de partij ; we noteren vooral de S.O. « Djinn », de eerste reactiehelicopter van Europees fabrikaat.

De vliegmeeting gaat naar zijn einde. De Hawker « Hunter » en de M. Dassault « Mystère », twee der snelste jagers van het ogenblik, en op grote schaal besteld door de Nato, stijgen op. Kolonel Rozanoff laat zijn « Mystère » heel laag over het vliegveld maneuvreren, Neville Duke daarentegen schiet loodrecht omhoog, om van een hoogte van circa 12.000 meter in duikvlucht naar beneden te storten en voor de zoveelste maal de geluidsmuur te doorboren.

De « Hunter » giert aan 1100 km. per uur over onze hoofden, we hebben hem amper gezien... hij is al terug... mindert vaart en landt als een pluim op het terrein.

In de verte horen we reeds het gezoem van de « Thunderjets », « Sabre's », « Venom's » en « Meteor's », die aan het eindefilé zullen deelnemen.

Een mooie dag in de annalen van de Nederlandse luchtmacht loopt hiermee ten einde.

W. DANNAU.

DE KUIFJE'S CLUB GROEIT EN BLOEIT !

Een grote nieuwe club te Denderleeuw !

OSCAR COUCK van Denderleeuw (Oost-Vlaanderen) heeft met niet minder dan tien jongens een nieuwe club opgericht. Willy van Vaerenbergh, Kerkhofstraat, 2, te Denderleeuw, is de secretaris van de nieuwe club die me dit goede nieuws liet weten. Hartelijk proficiat aan al deze flinke kerels ! Ik ben er zeker van dat de club van Denderleeuw weldra een der beste en sterkste zal zijn van heel het land.

Een nieuwe Kuifje's Club te Delft (Holland)

J. C. AARTS, Fred. Hendrikstraat 4, te Delft (Holland) heeft met een vriend het initiatief genomen in de prinselijke stede Delft ook een Kuifje's Club op te richten. Hij verzoekt de andere Delftse Kuifje's lezers zich met hem in verbinding te willen stellen om de nieuwe club uit te bouwen. Het spreekt van zelf, dat ik het verzoek van onze vriend J.C. Aarts gaarne publiceer en er op aandring dat onze Delftse vrienden zich zouden verenigen om een goede club te vormen.

De speciale opdracht nr 2

ER zijn nog enkele clubs die de speciale opdracht Nr 2 nog niet teruggestuurd hebben. Het belang van dit formulier moet niet onderlijnd worden : het is van kapitaal belang voor de goede organisatie van onze Kuifje's Club, die met de dag groter en sterker wordt.

Wie neemt er deze week het initiatief

om in zijn gemeente of wijk een nieuwe Kuifje's Club op te richten ? Het is nu vacantie, dat wil zeggen het beste moment van het jaar om zijn vrienden — Kuifje's lezers samen te trommelen op een zolder, in een bos of wei, en eens te bespreken of men in zijn dorp of buurt ook geen Kuifje's Club zou oprichten. Ik verwacht weer veel nieuwe aanmeldingen.

LEVE DE KUIFJE'S CLUB !

Drama in het Woud

De vader van George werd aangehouden en beschuldigd van houtdiefstal. George en Mark trachten het geheim van die houtdiefstallen op te helderen. Op een nacht betrapt Mark de dieven op heterdaad, doch wordt neergeslagen...

(Wordt voortgezet)

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

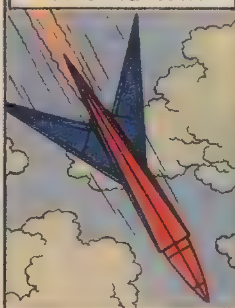
Axel Borg heeft de raket op Parijs afgeschoten. Lefranc, die intussen de vesting kon binnendringen, neemt de trawanten van Borg gevangen. Hun chef tracht te ontsnappen...

Dutrier zal de hulpgenerator herstellen, binnen een minuut is hij klaar!

Haast je, haast je, verduiveld! Op de reservebatterijen is er nog wat stroom. Kijk, het scherm licht opnieuw... Dat helse tuig is nog slechts op enkele duizend meter van zijn doel... Beproeven we het onmogelijke!... 8.000, 7.000. Niets aan te doen, het gehoorzaamt niet meer... Ja, toch! Kijk, de raket richt zich op... 4.000... 3.500...

Met snijdend gehuil richt de vliegende bom zich op. De telecommando's werken dus nog op de stuurinrichting van de raket...

...Doch, ondanks de wanhopige inspanningen van Lefranc, duikt de raket opnieuw naar Parijs toe...

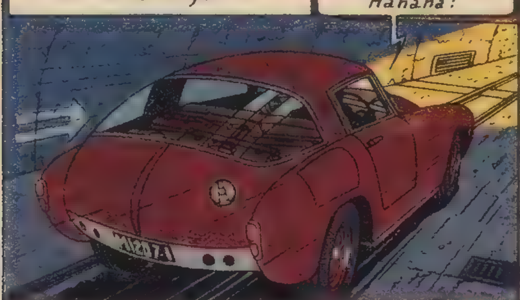

Plotseling echter vliegt ze horizontaal en scheert met duizelingwekkende snelheid over de hoofdstad...

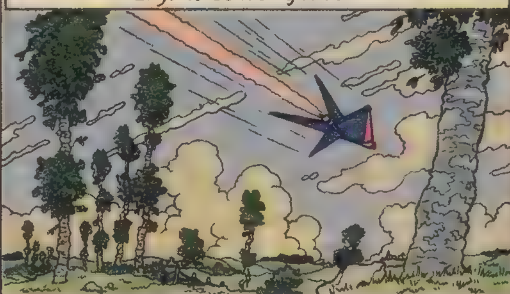

Intussen rijdt Axel Borg rustig door de tunnel, die hem ver van de Zwarte Toren zal brengen...

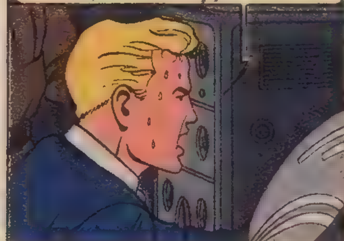
Hahaha! Over enkele ogenblikken bestaat Parijs niet meer en... Axel Borg zal verdwenen zijn... Hahaha!

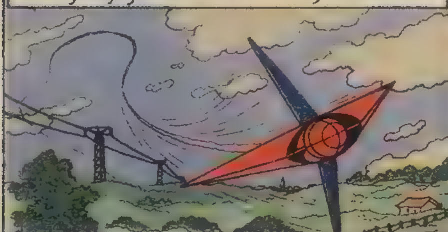
Lefranc slaagt er niet in de vliegende bom terug naar hogere regionen te sturen. Ze vliegt recht naar het Westen, scheert op enkele meters van de grond en ieder ogenblik dreigt de ramp... Parijs is echter gered!

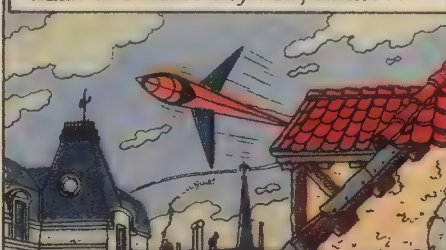
Ik hoop maar dat het helse tuig genoeg brandstof heeft om de zee te bereiken... Maar wat is dat?.. Kijk eens hoe de raket voortdurend op en neer schommelt? Daar is niets meer aan te verhelpen, ze gehoorzaamt niet meer aan de apparaten...

Door de geweldige snelheid zijn de commando's in de raket zelf gesprongen. Op zichzelf aangewezen, scheert de vliegende bom in zigzaglijn vlak boven de grond...

Over de bossen, wegen en dorpen vervolgt ze haar vaart met oorverdovend lawaai en zaait allenkante angst en paniek...

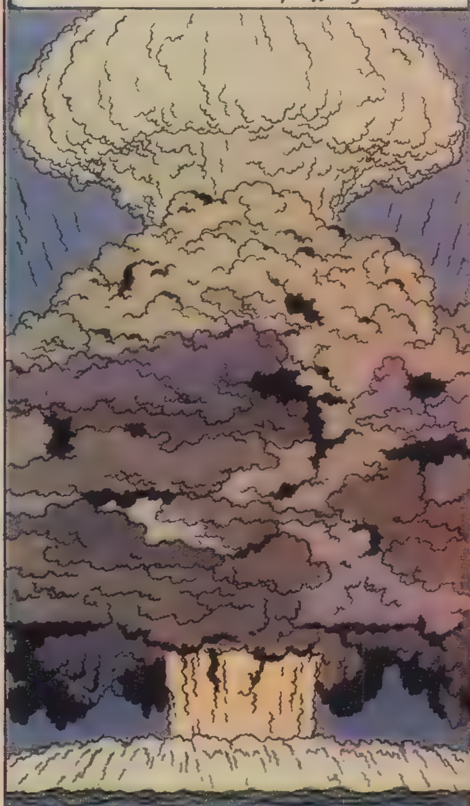

De atoombom, die vooraan in de raket geplaatst was, is ontploft. Terwijl een geweldige rookzuil in de hemel stijgt en alles trilt van de hitte en het licht, voelt men tot diep in het land een vreselijke schok en hoort men de knal van de ontploffing...

(Wordt voortgezet.)

DE VRIJHEID !

De vijanden kunnen elkaar niet raken. Weer gaan ze enkele stappen achteruit en stuiven woedend tegeneen op. Plotseling keert Thesouro om en loopt, nog schuimbekkend, naar zijn stoet terug. Hij is de leider en de anderen zijn hem steeds onderdanig. Bento blijft lang bij de omheining staan. Hij knabbelt aan de houten palen en stampt op de grond. Op zijn lippen staat een witte schuimrand. De kudde verdwijnt achter de heuvels. Bento loopt als een gek rond langs de omheining en houdt er slechts mee op als hij moe is.

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

Bento, een jonge, zwarte hengst, werd door zijn meester aan een Braziliaans veefokker verkocht. Na een lange reis komt hij in een fazenda en mag met een hele stoet paarden naar de weide. Hier neemt Bento de strijd op met Thesouro, de leider van de stoet. Na het gevecht blijft Bento meer dood dan levend op de weide liggen. Hij wordt echter gered...

Iedere dag kan men hetzelfde schouwspel meemaken. De dieren worden langsom heftiger en het is duidelijk dat ze elkaar haten. Voor twee hengsten is er op de fazenda geen plaats...

Bento is opgegroeid tot een groot en mooi paard met brede borst, dik zwart haar met open neusgaten waarin het bloed snel stroomt. Op zijn zwarte kop schittert de witte ster als zilver, zijn manen hangen hem in de ogen en zijn staart sleept haast over de grond. In zijn ogen glanst een wild vuur en hij steigert wanneer de veehoeders hem naderen.

— Het is een « cavalo bravo ! » roepen ze. Het is een wild paard.

De ruiters bekijken de hengst met blikken waarin iedereen lezen kan, dat ze van ongeduld branden om die mooie hengst te berijden.

— Hoogtijd dat hij getemd wordt, zeggen ze.

Ze weten wel dat hun « patrâo » (patroon) de wijze waarop zij paarden temmen alles behalve apprecieert, doch de kracht en de vurigheid van Bento lokt hen onweerstaanbaar aan. Bovendien is hun meester gewoonlijk ver weg, in Rio de Janeiro of in Europa !

Op een Zondag als de meester naar de stad is, gaan ruiters het nieuws brengen in de naburige fazenda's. 's Namiddags komen ze allemaal, want het is een feestdag. De vrouwen nemen plaats op banken en kisten achter de afsluiting van de grote weide, en de kinderen, die ze op hun schoot houden, roepen en kraaien van ongeduld. De mannen werpen een kennersblik op de zwarte hengst, die in zijn weide galoppeert.

Er wordt op de gitaren getokkeld en daar komen twee ruiters de weide op. Hun paarden werden prachtig opgetuigd. Met een druk van hun zilveren sporen doen de ruiters hun dieren steigeren, dan galopperen ze rond het terrein en groeten het publiek.

Alle ruiters stellen zich nu naast elkaar op en in het publiek worden weddenschappen aangegaan. Een revolverschot en daar stuiven de paarden over de piste, die niet langer is dan honderdvijftig meter. Te midden van schaterlachen en gevloek galopperen de paarden over de aankomstlijn. Het bloed staat op hun flanken. Men zwaait heftig met hoeden en sjaals, men hoort het geld rinkelen en de jeneverflessen gaan van mond tot mond. En nieuwe ruiters treden in het strijdperk om de kracht van hun dieren en hun eigen vaardigheid te tonen.

De ene koers volgt na de andere en de opwinding van het publiek stijgt met de minuut. Als er, op een zeker ogenblik, vier of vijf paarden over de eindmeet komen, ontstaat een heftige twist. Welk paard heeft gewonnen ? Wie kan met juistheid zeggen welk dier eerst over de eindmeet kwam ?

Dan komen de cowboys van de Morro Velho fazenda in het strijdperk. Iedereen bekijkt hen vol verwachting en dan roept een stem :

— Pas op, daar komt hij !

Enkele veehoeders hebben de slagboom geopend en daar is niets wat hen nog van Bento scheidt...

De ruiters rijden rond de gitzwarte hengst, ze maken een oorverdovend lawaai, hun lasso's zoeven door de lucht en ze laten hun lange zwepen knallen. Bento steigert, springt, loopt en weet met ongelooflijke lenigheid aan alle valstrikken te ontsnappen.

— Ik heb het jullie toch gezegd dat Bento geen gewoon paard is, zegt Azeredo, de halfbloed.

De jacht gaat voort en het publiek kijkt in ademloze spanning toe. De paarden van de cowboys zijn reeds moe, ze draaien in de ronde en men moet hen met zweepslagen aanvuren. Met hoog opgerichte kop, vliegt Bento over het gras. Zijn hoeven dansen en hij vertoont geen enkel teken van vermoeidheid. Wanneer een van de ruiters nadert en met een juichkreet zijn lasso over Bento's hoofd laat draaien, maakt deze plotseling een sprong en vlucht in een heel andere richting als iemand voorzien kon.

— Nietsnutten ! schreeuwen enkele mannen uit het publiek. Kom, laat ons dat eens opknappen !

Neen, de jongens van Morro Velho geven het nog niet op. Ze bijten op de tanden, geven hun paard de sporen en zetten de helse jacht opnieuw in. Hun eer staat op het spel !

Eindelijk is Bento omsingeld. Hij ziet zijn vijanden, hoort hun vreugdekreten en het gefluit van

Het is net of Bento vliegt over de eindeloze vlakte...

hun lasso's. Nog een keer springt hij op en wil de koorden die hem gevangen houden afwerpen, doch twee lasso's omstrikken zijn nek, een zware, ijzeren bol rolt om zijn poot en de schok werpt hem op de grond. Alvorens Bento zich losmaken kan, heeft men een doek voor zijn ogen gebonden, een riem om z'n buik, en drukt een koude, harde staaf zijn tong tegen z'n gehemelte. Bento snuift van onmachtige woede. Hij is plotseling heel kalm en alhoewel zijn flanken nog trillen van de geleverde inspanning, verzamelt hij z'n krachten opnieuw om zijn vijanden te overwinnen.

De beste paardentemmer zet zich in 't zadel, de koorden worden losgemaakt en met een ruk springt Bento overeind. Met gebogen kop, stampt hij de grond onder de hoeven weg en snuift. Een man neemt de blinddoek weg en het plotselinge, schelle licht doet pijn aan z'n ogen, dan voelt Bento de kleine, getande wielen in de flanken dringen. Hij springt vooruit, staat even plotseling weer stil, zet een hoge rug op, steigert en springt als een schaap.

De ruiter maakt iedere beweging mee. Hij richt zich op, valt met het paard mee, doch lost niet. Hij trekt aan de halster en geeft Bento de sporen. Als een pijl uit een boog loopt de zwarte hengst nu langs de omheining.

— Neem je zweep en tem die wildeman, roepen opgewonden stemmen.

Bento draaft nu bijna rustig en Lorenzo, zijn ruiter, slaakt een zucht van verlichting. Hij meent reeds dat hij de wilde, zwarte hengst getemd heeft. Hij moet hem nu slechts zo lang laten lopen, tot hij van moeheid valt; dan is hij werkelijk « bedwongen ».

Lorenzo laat zijn lange zweep knallen, Bento hoort ze rond zijn oren suizen en gooit zich brutaal tegen de omheining. Opgejaagd en angstig door de lange achtervolging en de ruwe behandeling die hij ondergaat, wil hij nog slechts één ding : ontkomen aan die zweepslagen.

De houten afsluiting kraakt en met een gil vliegt Lorenzo op de grond, zijn voet werd tussen de flank van het paard en de afsluiting verbrijzeld. Bento valt en wanneer allen denken dat hij op Lorenzo zal rollen en zij reeds toelopen, springt hij op en biedt hen het hoofd. Z'n haar staat recht, het schuim loopt uit z'n mond en in z'n ogen ligt er zulke wilde glans dat niemand het waagt nog dichter te komen.

— Hij zal Lorenzo vertrappen ! schreeuwt iemand.

Mario gaat de honden halen en laat ze op Bento los. Blaffend en huilend bijten ze hem in de poten, doch hij schijnt het niet eens te merken. Langzaam verwijdert hij zich van de man die op de grond ligt.

Terwijl de kameraden van Lorenzo een draagberrie halen, stuift Bento plotseling recht naar de afsluiting. De toeschouwers lopen verschrikt weg al roepend :

— Hij is razend geworden ! Men moet hem doden !

Met één sprong is Bento over de omheining gesprongen en zijn angst is zó groot, dat hij, zonder iets of iemand te zien, recht voor zich uit galoppeert. Pas na een lange tijd wordt hij kalmer en het rode doek dat voor zijn ogen hing, verdwijnt. Hij ziet nu de uitgestrekte, groene vlakten met hier en daar een grijs termietennest. Ginds, verder naar het Westen toe strekt het eindeloze oerwoud zich uit dat de campo van de rest van de wereld scheidt.

Bento staat stil, luistert en zet zich in de wind. Dan besnuffelt hij de grond en heft de kop op. Hij hinnikt naar de donkere punten, die langs de kant van de fazenda, plotseling opduiken. Dat zijn de ruiters die hem achtervolgen. Soms verdwijnen ze om dan ineens en veel groter weer op te duiken. Ze naderen snel. Bento hoort hun zwepen knallen en hoort ook hun ruwe stemmen. De ruiters hebben Bento opgemerkt en vuren hun paarden aan.

Een van de paarden struikelt en valt. De man springt langs achter op een ander paard en houdt zich stevig aan de schouder van de voorste ruiter vast. Onder die dubbele last loopt het dier hijgend voort. Bento keert zich bruusk om, schudt zijn manen en loopt met lange, elastische sprongen over de vlakte. Uit de verte gezien is het net of hij vliegt.

Zijn voorsprong wordt iedere minuut groter, de paarden van de achtervolgers vertragen en één na één moeten ze de strijd opgeven. Bento galoppeert in hetzelfde tempo voort. Hij is nu niet bang meer. Hij loopt nu zonder haast, regelmatig en beheerst.

Uren lang loopt Bento aldus. Het wordt frisser en het schemert als hij lucht krijgt van een kudde buffels. Hij ziet de sombere, grazende massa en loopt er naar toe. Dan verdwijnt hij tussen een oceaan van horens en gewelfde ruggen. De leiders van de kudde loeien en worden onrustig. Zij hebben de naderende ruiters geroken en gehoord. Het duurt niet lang of heel de kudde komt in beweging. Als de cowboys dichter komen, zien ze niets meer dan een grote stofwolk die achter de heuvels verdwijnt. Ze keren terug. Ze zijn slecht gehumeurd, want al hun inspanningen waren tevergeefs. Nu ook de buffels in beweging gekomen zijn, is het nutteloos nog langer achter Bento te jagen. Ze weten dat de reusachtige buffelkudde, eens op de loop, niet tot stilstand komt of ze moet een rijke weide gevonden hebben...

Morgen, met frisse, uitgeruste paarden, zullen ze de gitzwarte hengst misschien kunnen vangen.

(Wordt voortgezet.)

Volgende week :

DE ZWARTE DUIVEL...

Teksten en tekeningen

POM EN TEDDY

van Frans Craenhals

Om z'n vriend te redden, is Teddy bij de opzetter binnengedrongen en is met Pom weggevlucht. Hij wordt echter door de politie aangehouden en naar een verbeteringsgesticht gestuurd. Hier ontvangt hij het nieuws dat Pom, sedert zijn heengaan, niet meer wil eten...

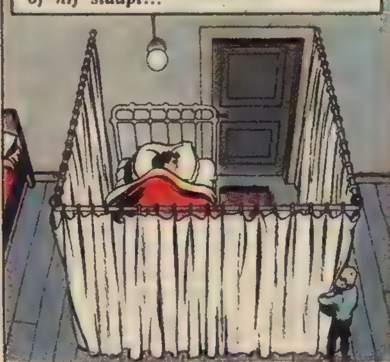

Het is

(Wordt voortgezet.)

Hoe Jan z'n luchtdoop kreeg

VERHAAL VAN J. NORTON — ILLUSTRATIES VAN R. MACHEROT

JAN Moenhout kon de oude heer Sanders niet uitstaan. De reden was doodeenvoudig. Toen Sanders op zekere dag van zijn luchtexpeditie terugkeerde, had hij Jan een standje gegeven omdat deze zijn fiets voor de ingang van de garage had laten staan.

— Ik heb je al twintig keer gezegd, dat je die ingang vrij moet laten. Je bent een echte wildezang !

Het is waar, dat de oude heer al zijn krachten nodig had om het net van zijn ballon van de vrachtwagen in de garage te slepen. Z'n helpers bekommerden zich alleen om de zware mand, voor de rest moest Sanders zelf instaan. Het is dus duidelijk dat de fiets, die op dit ogenblik voor de deur stond, hinderde. Het standje was verdiend, maar Jan hield niet erg van standjes. Bovendien vond hij het beroep van Sanders belachelijk. Aannemer van publiciteitstochten met een ballon ! Wat een idee ! Sedert maanden zocht Jan om de oude de duivel aan te doen. Hij had er reeds met zijn goede vrienden over gesproken en daar deze Sanders slechts door de ogen van Jan kenden, vroegen ze niet beter dan een handje te helpen. Maar, hoe zou Jan het aan boord leggen om die oude een poets te bakken ? Hij verliet zijn kleine villa heel zelden. Twee keer per week, kwam men hem en zijn materieel met een vrachtwagen afhalen en voerde hem naar de stad of het dorp, waar hij die dag met z'n ballon zou opstijgen. Alles wat de buren over Sanders wisten was, dat hij geen katten kon uitstaan.

Op een dag, toen vrienden hem vertelden, dat Sanders de volgende Donderdag in hun stadje zelf zou reclame maken ter gelegenheid van de plaatselijke Handelsbeurs, riep Jan :

— Ik heb het gevonden ! Ik weet hoe we die oude een fijne poets kunnen bakken.

— Kom er mee voor de dag, Jan !

— Kan er niemand van jullie een kat bezorgen ? Zo'n echte wilde, boosaardige kat !

— Ja, ik kan je die bezorgen ! Cesar, de oude kater van moeder Goremans, is zo'n exemplaar.

Die Donderdagmorgen lokten Jan en zijn vrienden Cesar met allerlei listen in een zak, die ze te voren degelijk met stro hadden opgevuld. Nu moesten ze deze zak tussen de ballast smokkelen, die Sanders zou meevoeren. Op een bepaald punt zou Sanders z'n spandoeken met de publicitaire slogans uitspreiden en, om op dezelfde hoogte te blijven, de zakjes zand één na één uitschudden. Op het ogenblik dat hij de zak van de bengels opende... zou Cesar er met gestrekte klauwen uitvliegen, dat stond vast. De jongens lachten bij de gedachte aan het verschrikte gezicht van de oude. Ja, dat was beslist een fijne grap !

De nietdeugen renden naar het groot sportplein, vanwaar de ballon moest opstijgen. Er waren reeds heel wat kijklustigen en Jan sloop alleen tot bij de mand. Niemand merkte hem op want iedereen was druk in de weer met het uitplooien van het net en het opblazen van de ballon. Jan wou zijn zak heel vlug bij de hoop touwen en ballastzakken gooien, doch hij voelde de blikken van z'n vrienden in de rug en was dus verplicht z'n opdracht uit te voeren, zoals hij ze zelf tevoren uitgestippeld had. Hij hees zich op aan de mand, klom over de rand en, op het ogenblik dat hij er zich liet invallen, kwam de veldwachter, bijgenaamd Rode Neus, even een kijkje nemen. Rap als de bliksem hurkte Jan tussen de ballastzakken en de wand neer en bleef roerloos zitten. Het vreselijkste echter was, dat Rode Neus de armen over de boord van de mand kruiste en niet van plan scheen het eerste half uur heen te gaan. Hij had waarschijnlijk de opdracht gekregen over de mand en haar inhoud te waken en wilde dat ook stipt doen... al te stipt, naar de mening van Jan...

Jan wist echter dat, even voor het vertrek, nieuwsgierigen en overheidspersonen vlak bij de mand kwamen staan om de piloot een goede reis te wensen. Dat zou nu ook wel het geval zijn en, van die drukte moest hij gebruik maken om weg te glippen. Jan trok een kledingsstuk over het hoofd, het was de overjas van Sanders, en bleef stil in zijn hoek zitten. Hij hoorde het druk over en weer geloop en de stemmen van Sanders en zijn helpers. Dan een schok.

— Ha, nu wordt de mand aan de koorden bevestigd, dacht Jan.

Nog een schok en de mand werd opgetild. Vlak bij hoorde Jan de stem van de piloot de laatste bevelen geven.

Dan vroeg iemand of de leerlingen van de scholen, die uitgenodigd waren, dichter mochten komen.

— Ja, nog een seconde, dan mogen ze komen. Zorg er echter voor dat ze de handen thuis houden, antwoordde de oude Sanders.

Jan maakte zich klaar om met een sprong weg te glippen. Het moment was gekomen voor hem te meer, daar Cesar vreselijk begon te miauwen. Gelukkig maar, dat de oude hardhorig was !

Sanders, die reeds een teken had gegeven aan de trappelvoetende jongens, riep plotseling :

— Halt ! Nader niet verder, de wind is gevallen en daarvan moet ik gebruik maken om op te stijgen. Het is enkele minuten voor het vastgestelde uur, maar dat heeft geen belang.

Zich dan tot zijn helpers kerend beval hij :

— Laat los ! Alles los !

★

Eer Jan besefte wat dit bevel betekende, kreeg hij een felle schok. De touwen waren van de veiligheidspalen losgemaakt en de ballon steeg snel op.

— Tot weerziens, vrienden, riep Sanders. Blijf bij de wagen tot ik jullie telefoneer.

— Stop ! Stop ! schreeuwde Jan. Stop ! Ik wil er uit !

Jan was uit zijn hoek gesprongen en stond vlak voor de bedremmelde piloot.

— Wat moet dat betekenen ? Waar kom je vandaan ?

— Ik wil terug naar beneden.

— Ja, doe dat. Je bent wel naar boven gekomen dus waarom zou je niet naar beneden kunnen ?

Sanders wees naar de rand van de mand. Jan keek er even overheen en sprong dan vlug terug achteruit. Hij was duizelig...

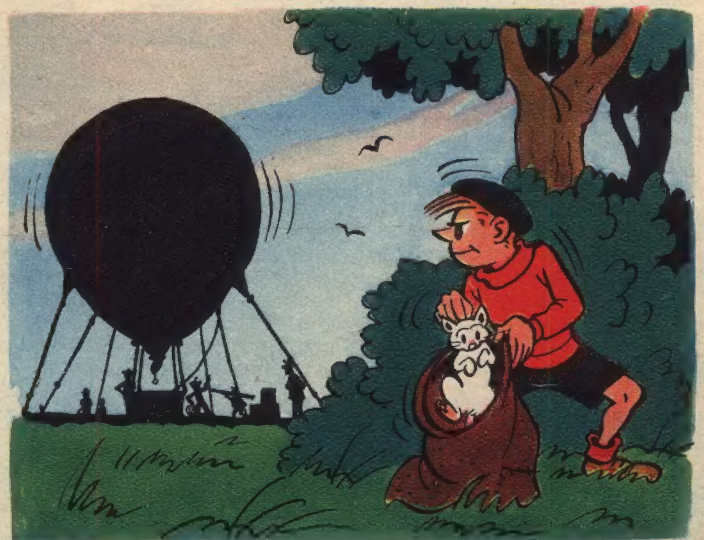
De ballon steeg nog steeds. De hemel was mooi blauw, bezaaid met kleine, witte wolken en onder hen gleden de velden, de weiden, de rivier en de rode daken van de kleine stad weg.

— Nu ben ik geschoren, zuchtte Jan en liet zich op een zak vallen. De oude Sanders liet hem echter de tijd niet om van de verrassing te bekomen :

— Wil je me nu eens vertellen hoe je in mijn ballon komt, snotneus ?

— Ik wou... ik wou... je... een poets bakken, hakkelde Jan.

(Het vervolg van dit verhaal op de keerzijde.)

Hoe Jan z'n luchtdoop kreeg

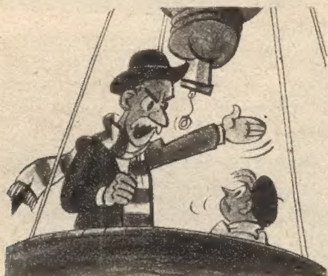
(VERVOLG EN SLOT)

— Je wou me een poets bakken. Ben je niet beschaamd ! Nu ben je gestraft. Ga daar zitten en roer je niet meer. Om jouw gewicht, dat ik niet voorzien kon, te compenseren moet ik meer ballast uitgooien... Maar, nu heb je me nog niet gezegd welke toer je me spelen wou ?

Onderwijl greep de oude man de eerste de beste zak om uit te storten, toen Cesar een vreselijk spektakel maakte.

— Pas op ! Pas op ! Open die zak niet want Cesar steekt er in !

— Cesar steekt er in ? Dus dat was die poets ?

— Ja... dat... dat was de poets !

— Dat gaat over z'n hout, bulderde Sanders. We zijn dus met z'n drieën als ik het goed begrijp. Wat zou je zeggen als ik Cesar doodgewoon overboord gooide en jou er bij. Weet je wel dat je m'n leven in gevaar brengt ? Als ik geen eerlijk mens ware...

Jan antwoordde niet. Hij begreep nu wel dat hij niet mooi had gehandeld tegenover die grijze piloot die stil en handig de ballast naar beneden wierp en de grote publiciteitsbanden afrolde, zodat ze in de wind wapperden. Hij deed dit alles met zoveel nauwgezetheid en ondervinding, dat Jan hem moest bewonderen. Neen, dat was dezelfde Sanders niet meer !

— Met die ongewenste passagiers aan boord, is het onmogelijk de ballon in de wind te houden, bromde de piloot, je zou me beter helpen. Vermits je hier nu toch bent, kun jij wel een deel van het werk opknappen.

Wankelend op z'n benen, hij was dat schommelen immers niet gewoon, ging Jan naar de aangewezen hoek en begon de ballastzakken los te maken, trok de spanners aan en ontrolde de publiciteitswimpels, net zoals Sanders het beval.

De helgele ballon zweefde nu boven een grijsgrauwe huizenmassa. Plotseling zag Jan slanke torens en dan een breed zilveren lint.

— We zijn boven Antwerpen ! Dat is de O.L. Vrouwetoren en dat is de Schelde, juichte Jan.

Hij begon er al schik in te krijgen. Het was zijn allereerste luchtreis en dan nog wel in pioniersstijl, met een ballon. Haha, wat zouden zijn makkers wel zeggen !

Jan dierf deze gevoelens natuurlijk niet uitspreken. Wat zou Sanders wel zeggen? Het was eigenlijk een « as » die Sanders, nog een piloot van de oude, taaie klasse, een veteraan van de luchtvaart. Maar ook dat waagde Jan niet uit te zeggen. Hij keek slechts eerbiedig naar de oude piloot en verdubbelde zijn ijver. Sanders schold niet meer, doch sprak slechts met zijn ongewenste passagier om een bevel te geven :

— Laat de derde publiciteitsrol uit... Draai de rechtse spanner twee keer om, enz.

Na de middag, haalde Sanders zijn boterhammen te voorschijn, deelde ze in twee en zei tot Jan :

— Hier, eet een stukje. Vermits je hier bent wil ik niet dat je van honger omkomt !

Ze rustten even uit en aten zwijgend, dan moest er weer naarstig gewerkt worden. Eindelijk zei Sanders, dat ze er mee klaar waren en ze zouden landen.

Op een hoogte van vierhonderd meter, blies de wind stevig uit het Zuid-Westen en daar Sander 's morgens te veel ballast had moeten droppen, kon hij niet meer manœuvreren zoals het moest. De landing zou niet zo glad verlopen, dat voorzag de piloot wel.

Op de rand van de korf geleund, zag Jan de velden en de huizen naar zich toekomen, ze werden steeds groter. En daar was het bos... Hé, zouden ze in bomen terecht komen ? Ondanks de inspanningen van Sanders, leek het onvermijdelijk. Cesar miauwde plotseling niet meer. Of het dier zich bewust was van het dreigend gevaar ?

— Ga plat liggen en hou je goed vast, schreeuwde Sanders plotseling.

Hij hield de koord van het ventiel vast en trok. Men hoorde een gekraak en dan ging de mand naar beneden gelijk een lift waarvan de kabel gebroken is...

Eindelijk scheen er iets die akelige glijvlucht te stoppen. De mand wiegde op en neer, Jan strekte de arm uit en klampte zich vast aan de tak van een beukenboom. Hij kon Sanders die naar beneden viel, tijdig vastgrijpen en samen maakten ze de touwen van de mand los. Heel voorzichtig, van tak tot tak dalend, geraakten ze uit de boom. Toen ze naast elkaar in het mos zaten zuchtte de grijsaard diep en zei :

— We zijn mooi ontsnapt... Indien je me niet vastgegrepen had, wat zou er van mij geworden zijn ?

— Ik ben het die je in moeilijkheden bracht, antwoordde Jan.

— O, ik had best hier alleen in het bos kunnen terecht koben, jongen ! Een ongeluk is nooit uitgesloten en ik ben er niet zeker van, dat ik me alleen zo goed zou uit de slag getrokken hebben. Het is eigenlijk geen sport meer voor een man van mijn leeftijd... tenzij ik een intelligente, vlugge helper zou vinden die niet te zwaar weegt.

— Mijnheer Sanders, wil je mij niet nemen ? Ik zou zo blij zijn !

— Niet mogelijk ! Heb je werkelijk lust om zo'n reisjes te herhalen ? Dus is de poetsenbakker ten slotte zelf gefopt ! Hahaha, dat is een goede grap, hoor !

— Mijnheer Sanders, ik ben dol geworden op 'n luchtreis en ik zal je helpen zoveel ik kan. Ik zal werkelijk m'n uiterste best doen !

— Je ziet er me een stevige klepper uit, vlug van begrip en moedig ook. Ik zal er met

je ouders over spreken maar... eerst moet je me beloven geen apentoeren meer uit te halen !

— Miauw, miauw, klonk het plotseling.

De zak, waarin Cesar gevangen zat, bengelde aan een lage tak. Jan haakte de zak los en bevrijdde de arme kat.

— Wat een geluk dat Cesar ook ontsnapt is aan de dood, juichte Jan.

— Ja en onze ballon is ook nog heel. Kom, aan het werk. We moeten het omhulsel van de ballon losmaken en opplooien. Daarna telefoneren we in het dichtstbijgelegen dorp om de vrachtwagen.

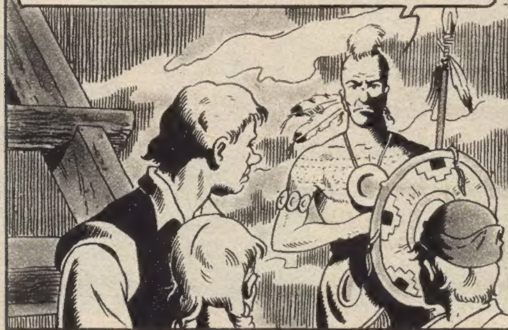
— En ik ga in de camion mee naar huis ?

— Ja, natuurlijk. We rijden samen. Je helpt me nog de ballon en al het materieel veilig bergen en... ik hoop dat je fiets niet in de weg staat, sakkerse deugniet, lachte Sanders.

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

De Roodhuiden vielen de blokhut, die onze vrienden niet ver van Nieuw-Amsterdam gebouwd hebben, aan. Op het ogenblik dat ze Tijl, Nele en Lamme willen doden, zien ze het amulet dat Nele aan de hals draagt...

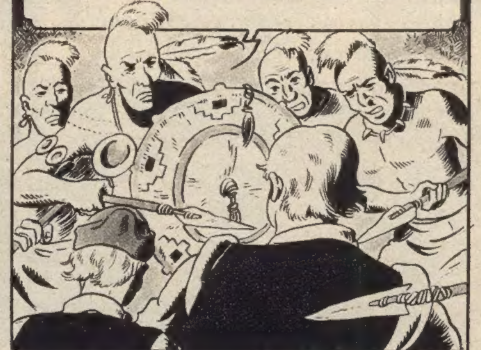

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

De eerste maanraket is ter bestemming gekomen, Kuifje en zijn gezellen zijn op de maan. Terwijl Zonnebloem met de kapitein en de detectives een grote verkenningstocht maakt, gebeuren er in de raket verschrikkelijke dingen...

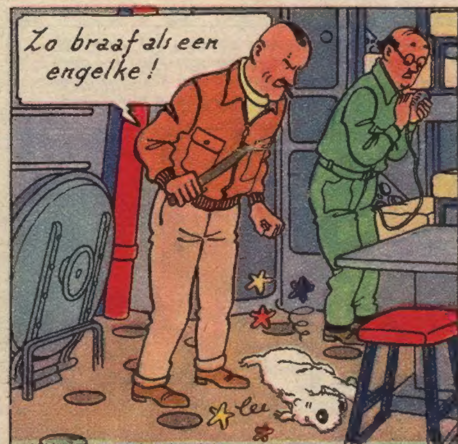

(x) Zie de Scepter van Ottokar

(Wordt voortgezet.)